

В. І. Корнієнко

Прядка Володимир Михайлович

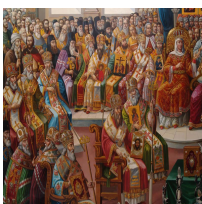
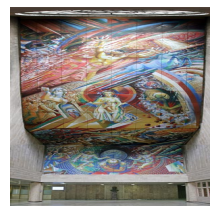
ПРЯДКА Володимир Михайлович (04. 03. 1942, с. Ходорів Ржищівського, нині Обухівського р-ну Київської обл.) — скульптор-монументаліст. Чоловік [О. Владимирової](#). Народний художник України (1996). Академік НАМУ (2004). Державна премія України імені Т. Шевченка (1998; за монументально-декоративний живопис «Біль землі» (1989) на плафоні Національної бібліотеки України). Орден «За заслуги» 3-го ступеня (2002). Член НСХУ (1976), НСМНМУ (співзасновник і голова 1990—2005). Закінчив Київський художній інститут (1966; викладачі [І. Макогон](#), [В. Бородай](#), [М. Лисенко](#)). 1966—92 — художник-монументаліст Київського комбінату монументально-декоративного мистецтва; від 2001 — професор кафедри художніх основ, від 2005 — кафедри рисунку Київської академії декоративно-прикладного мистецтва і дизайну.

Працює в галузі скульптури, живопису, монументально-декоративного мистецтва. Автор рельєфних мозаїк, вітражів із литого скла, гобеленів. Виконав монументальні мозаїки на будинках Брест-Литовського проспекту (нині Берестейський, 1975—80, співавтор І. Литовченко); серію гобеленів для Національного музею історії України («Русь», «Світанок революції»; обидва — 1978; «Київська симфонія», 1987), Музею історії міста Києва («Легенда про Кия», 1982, триптих «Київ — герой», 1985), Національного палацу мистецтв «Україна» («Київ», «Чигирин», «Батурин», «Глухів» (усі — у співавторстві з О. Владимировою), керамічні панно «Золотоверхий Київ» та «Давньокиївські мотиви», камін «Історія України в образах»; усі — 1995—96, співавтор О. Олійник); кам'янобетонні рельєфи для фасадів факультетів механіко-математичного, радіофізики, кібернетики Київського університету («Підкорення простору», «Прометей», «Ікар», «Учись-учись», «До знань»; усі — 1975—84,

співавтори В. Григоров, М. Малишко); кольорове рішення 1-го мікрорайону на житловому масиві Троєщина, мозаїчне панно «До знань» та «Учись-учись» (1985—86, співавтори В. Пасивенко та О. Владимірова); монументально-декоративний розпис за мотивами творів майстрів народного малярства в інтер'єрі будівлі НСМНМУ (2003; співавтори Т. та О. Вакуленки); монументальний живопис «Кирило Кожум'яка» у фойє Київського театру ляльок (2005—06). Створив монументальні розписи мурів, фасадів Михайлівського Золотоверхого монастиря (1998), 10 ікон на фасаді, розпис дияконника (1999), монументальний живопис в інтер'єрі Варваринського приділу (2000) Михайлівського Золотоверхого собору; монументально-декоративний живопис в інтер'єрі середохрестя Успенського собору Києво-Печерської лаври та ікони Преображенського іконостасу (2007—12; усі — у співавторстві з О. Владиміровою; усі — Київ).

Головний редактор журналу «Народне мистецтво» (1997—2005). Автор низки публікацій у часописах України. Учасник всеукраїнських, всесоюзних та міжнародних мистецьких виставок від 1969. Персональні — у Києві (2002, 2012, 2022—23). Деякі твори П. зберігаються в Національному музеї історії України, Музеї історії міста Києва, Музеї Революції гідності, колекції Міністерства культури та інформаційної політики України (усі — Київ), Національному історико-культурному заповіднику «Гетьманська столиця» (м. Батурин Чернігівської обл.), Національному історико-культурному заповіднику «Чигирин» (Черкаська обл.), Черкаському краєзнавчому музеї, зібранні Міністерства культури РФ (Москва).

Фотоілюстрації

Основні твори

мозаїчний рельєф «Сонце кохання», gobелени «Гімн життю», «Пісня про козака Вуса» та вітраж «Сім'я і Батьківщина» в Палаці урочистих подій у м. Олександрія Кіровоградської обл. (усі — 1968—70); мозаїчні рельєфи — з нержавіючої сталі та граніту «Земля Донецька» в Донецьку (1970), «Робітничий марш» на фасаді комбінату «Луганськ вугілля» (1972; усі —

співавт.); гобелени — «Зима», «Весна», «Літо» (усі — 1970), «Святі гори» (1997), «Історія землі Черкаської» (1983) та «Слава Черкащини» (1984; обидва — співавт.); серія керамічних рельєфів у Київській загальноосвітній школі № 159 (1973—75); монументально-декоративний розпис «Нова ера» в павільйоні «Сучасник» в Києві (1975); килими — «Солов'ї» (1994), «Українська ніч» (1995); станковий живопис — «Гетьман Б. Хмельницький», «Гетьман П. Дорошенко», «Гетьман І. Виговський», «Україна у вогні» (усі — 2008—12), «Аскольд і Дір» (2012; усі — співавт.), «Нова демократія» (2015), «Богородиця Захисниця» (2020), «Український гопак» (2022).

Основні праці

Монументально-декоративне мистецтво в культурі народу // Образотворче мистецтво. 1982. № 2; Вічне і молоде в мистецтві Аки Перейми // Нар. мист-во. 2000. № 1—2; Синівський дарунок Батьківщині // Культура і життя. 2003, 5 серп.; Майбутнє храму мистецтва. Так має бути // Мистець. 2015. № 11—12; Мурали як форма художнього образу міста // Мат. наук.-практ. конф. «Художні практики на початку XXI ст.: новації, тенденції, перспективи» (Київ, 25 листоп. 2016). К., 2016.

Рекомендована література

1. Підгора В. П. Настінний живопис мурів Михайлівського монастиря // Київ. старовина. 2000. № 4;
2. Злобіна І. Керамічна сюїта Володимира Прядки // Нар. мист-во. 2001. № 1—2;
3. Селівачов М. Володимир Прядка // Ант. 2003. № 10—12;
4. Злобіна І. Володимир Прядка: Сходження до храму // Мист. обрії 2001—02: Альм. К., 2003.

Бібліографічний опис:

Прядка Володимир Михайлович / В. І. Корнієнко // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2024. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-882270>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).